

Arrest

nr. 89 290 van 8 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Rodat in de provincie Nangarhar. Van 1989 tot 2009 woonde u in Peshawar, Pakistan. In juni 2009 keerde u terug naar het dorp Akhondzada, eveneens in het district Rodat.

Begin 2010 begon u te werken voor AZAL Standard Construction Company (ASCC). U werkte er als “community mobilizer”. Dit hield in dat u in contact stond met de plaatselijke bevolking en naar hun problemen luisterde. U legde hen uit over de projecten die AZAL zou uitvoeren en gaf informatie over de reactie van de bevolking aan uw collega’s.

In oktober 2011, toen u bezig was met een project in Rodat rond het aanleggen van een riolering, kreeg u ‘s avonds telefoon van onbekenden. U werd beschuldigd van spionage voor de Amerikanen en voor de Afghaanse autoriteiten. U nam dit niet ernstig en haakte in. De volgende dag, toen u op uw werk

in uw kantoor in Jalalabad was, werd u echter opnieuw opgebeld. U werd opnieuw bedreigd en er werd u gezegd dat er enkele mensen naar uw kantoor zouden komen. U werd bang, verliet het werk en ging naar het huis van uw zus. Daar kreeg u rond 16 uur opnieuw telefoon van dezelfde mensen. U belde vervolgens uw collega's. Ze vertelden u dat er geen mensen naar het kantoor waren gekomen, maar dat ze nog wel anonieme telefoons hadden ontvangen. Uiteindelijk werd er beslist om uw contract na eind 2011 niet meer te verlengen. Uw collega bracht u uw salaris voor de maanden november en december.

Intussen had uw vader uw echtgenote en kinderen naar Kabul gebracht. Uiteindelijk ging u ook naar Kabul. U voelde zich daar evenwel niet veilig omdat u zelfs daar dreig telefoons bleef ontvangen. Omwille van de blijvende dreiging werd er besloten dat u Afghanistan diende te verlaten. Begin 2012 bent u naar Pakistan gereisd en op 5 februari 2012 bent u in België aangekomen. Op 6 februari 2012 diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u twee arbeidscontracten voor, twee badges, enkele foto's en de kopie van de arbeidskaart van uw broer, die politieagent is in Kabul.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Uiterst vage verklaringen en lacunes in uw verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw verklaring als "community mobilizer" bij AZAL (ASCC) te hebben gewerkt. U kan immers bijzonder weinig toelichting geven over het bedrijf.

U legt een contract voor waaruit blijkt dat u 1000 dollar (+ extra's) per maand zou hebben verdiend, hetgeen een in Afghanistan zeer aanzienlijk bedrag is. Er kan dan ook aangenomen worden dat iemand met een dergelijk loon een belangrijke positie in het bedrijf inneemt. Bovendien kan verondersteld worden dat iemand met de functie van 'community mobilizer' goed op de hoogte is van het bedrijf en haar projecten (waarover u immers uitleg diende te geven aan de bevolking en waarover u diende te onderhandelen). Dit blijkt echter allerminst het geval.

Zo kende u de namen van twee personen die werkzaam waren in Kabul, maar kende u geen enkele andere persoon werkzaam in het hoofdkantoor bij naam (CGVS, p. 16). Indien u werkelijk voor AZAL zou hebben gewerkt, ook al is dit vanuit Nangarhar, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat u ook over uw collega's in Kabul wat meer uitleg kan geven. Dit geldt des te meer aangezien u juist foto's voorlegde van enkele evenementen in Kabul die u zou hebben bijgewoond naar aanleiding van realisaties van AZAL.

Vervolgens bleek u niet zeker te weten of Azal al dan niet vestigingen had in andere provincies. U beweerde eerst van wel, dan van niet, om vervolgens te stellen dat ze toch afdelingen in andere provincies hebben. In welke provincies dit dan wel zou zijn, weet u niet te zeggen (CGVS, p. 10, 17).

Ook is het opmerkelijk dat u, hoewel u weet dat het een firma is, vrijwel consequent geneigd bent om over AZAL te spreken in termen van 'ngo' (CGVS p.5, 7). Dit is opmerkelijk aangezien het hier om een private firma gaat.

Verder werd u naar een concreet voorbeeld gevraagd van een van de projecten van Azal in Laghman, dat aan Nangarhar grenst, maar bleek u niet te weten welk project ze daar hebben uitgevoerd (CGVS p.17). Dit is opmerkelijk, temeer dit gebied volgens het contract dat u voorlegt tot uw werkgebied (Eastern Afghanistan) behoorde.

U kon voorts geen enkele andere persoon noemen die 'community mobilizer' was voor Azal (CGVS, p. 13) en kende geen enkele andere persoon die een soortgelijke functie uitoefende in Nangarhar (CGVS, p. 15). Ook dit mag verbazen.

Daarenboven werd u tot twee maal toe uitgenodigd om uit te leggen met welke NGO's Azal samenwerkte, maar ook wat dit betreft bleef u een duidelijk antwoord schuldig (CGVS, p. 13).

Verder had u er geen idee van wie er binnen de PRT in Nangarhar werkzaam was, of met wie van de PRT in Nangarhar Azal in contact stond. Uw verschoningsgrond dat alles werd geregeld vanuit Kabul houdt geen steek, aangezien de PRT's juist gericht zijn op opbouw en samenwerking op provinciaal niveau (CGVS, p. 13).

U had er voorts geen idee van wie de afgevaardigde was van het ministerie van ontwikkeling in Nangarhar, terwijl u beweerde dat er wel degelijk een dergelijk kantoor is in de provincie waar u werkzaam zou zijn geweest. Er kan aangenomen worden dat u, gezien de aard van uw functie en

het takenpakket van Azal, hiervan op de hoogte zou zijn (CGVS, p. 9). Dat u de persoon die in Kabul werkzaam was wel kende, maar niet wist wie deze functie in Nangarhar uitoefende, is zeer verwonderlijk (CGVS, p. 9).

Vervolgens bleek u er geen idee van te hebben wie er in het 'district development committee' van Rodat zetelde (CGVS, p. 7 en 8). Van iemand die als "community mobilizer" zou hebben gewerkt, kan evenwel worden verwacht dat hij hier spontaan toelichting over geeft, aangezien deze raden juist met lokale gemeenschappen rond ontwikkeling werken.

U legde vervolgens foto's voor die aantonen dat u dr. A.(...), de directeur van Azal (en tevens een vriend van uw neef - CGVS p.11) vergezelde naar de opening van een park in Kabul, waar Azal en nog een ander constructiebedrijf hadden gewerkt. U kon evenwel niet preciseren met welk ander constructiebedrijf met Azal had samengewerkt (CGVS, p. 15). Evenmin kwam u verder dan te stellen dat Azal betrokken was bij de constructie van dat park, hoewel u al herhaaldelijk werd gevraagd om details te geven over de juiste werkzaamheden van Azal (CGVS, p. 15).

Op de vraag naar de reden van het feest in Wazir Akbar Khan waarvan u eveneens een foto voorlegde en die u toont samen met enkele Italiaanse soldaten, bleef u ook al het antwoord schuldig (CGVS, p. 15). Ook dit roept twijfels op bij uw hoedanigheid als 'community mobilizer' van Azal.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u uiterst op de vlakte bleef bij vragen over uw persoonlijke werkzaamheden. Zo zegde u dat u met de mensen over hun problemen sprak, maar bleek u dan weer geen voorbeeld te kunnen geven van een concreet probleem. U verwees slechts naar enkele algemene projecten toen er naar concrete voorbeelden werd gevraagd van problemen die u behandelde (CGVS, p. 10 en 11).

Vervolgens stelde het CGVS u enkele vragen over concrete projecten waaraan u zou hebben meegewerkt, maar bleven de meeste van uw antwoorden wederom beperkt tot enkele algemene verklaringen. Ten eerste verwees u naar een project in Behsud en stelde u dat u er gewerkt heeft rond de aanleg van een rioleringsstelsel in het dorp Qasim Abad. Ook hier bleef u erg op de vlakte toen er naar meer details werd gevraagd. U stelde zo'n 10 tot 15 dagen aan dit te project te hebben gewerkt. De vraag naar de namen van de personen met wie u de problemen besprak, liet u onbeantwoord. U hield het gewoon bij 'de ouderen' en bleek geen details te kunnen geven toen er naar de werkzaamheden van AZAL werd gevraagd nadat u het voorbereidingswerk had gedaan. U zegde enkel dat ze het hele constructiewerk deden. U wist evenmin welke organisatie dit specifiek project heeft gefinancierd (CGVS, p. 11 en 12). Ten tweede stelde u aan een project in Farm Hada te hebben gewerkt, maar toen er werd gevraagd wat u daar juist had gedaan, stelde u enkel de ingenieurs te hebben vergezeld (CGVS, p. 12). Ten derde stelde u dat u aan een project in uw geboortedorp in Rodat heeft gewerkt, waarover u enkele details kon geven, maar u wist evenmin wie die project heeft gefinancierd (CGVS, p. 16). In alle redelijkheid kan evenwel worden verwacht dat u weet welke organisatie een project (dat door u werd begeleid, werd uitgevoerd door uw werkgever en zich voltrok in uw eigen dorp) financiert.

Verder legde u een arbeidscontract voor, afgesloten tussen u en AZAL. Het is evenwel opmerkelijk dat u, die beweert de Engelse taal niet machtig te zijn, een Engelstalig contract zou hebben ondertekend met een Afghaanse werkgever. Uw verklaring, nl. dat tegenwoordig alles in het Engels wordt gedaan in Afghanistan, is niet afdoende. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen. Verder legde u twee badges van AZAL voor. Deze badges kunnen, net zo min als de door u voorgelegde arbeidscontracten, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen. Immers, om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben (zie hiervoor bijgevoegde informatie in het administratieve dossier). Uw taskara kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen, aangezien dit document uw identiteit bewijst en deze hier niet ter discussie staat. De door u voorgelegde foto's bewijzen uw asielrelaas evenmin. Zij tonen enkel uw aanwezigheid aan op enkele gebeurtenissen, waarbij u vaak geen toelichting kan geven (zie supra). De foto's van uw broer en de kopie van zijn badge vermogen, tot slot, evenmin voorgaande vaststellingen te wijzigen, aangezien deze geen betrekking hebben op uw asielrelaas.

Gezien voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw werk bij AZAL en de hieruit volgende vrees voor vervolging. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Doorheen uw verklaringen blijkt dat u een uitgebreid familiaal netwerk heeft in Kabul (CGVS, p. 2, 3, 18 en 19) en dat u geregeld in deze stad heeft verbleven. Er kan dan ook aangenomen worden dat u zich in geval van terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in Kabul teneinde de algemene veiligheidssituatie in uw thuisregio te ontwijken. Kabul kan dan ook als basis voor de toekenning van subsidiaire bescherming.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal ten onrechte weigert om de asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken. Verzoeker heeft arbeidscontracten en badges neergelegd tijdens het gehoor, waaruit volgens hem blijkt dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft, zodat het Commissariaat-generaal zijn asielaanvraag dient te beoordelen ten aanzien van Afghanistan. Hij meent dat dit niet het geval is, daar de bestreden beslissing geen antwoord geeft op de door verzoeker aangebrachte redenen voor zijn vrees voor vervolging.

In een tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal ten onrechte vaststelt dat verzoeker onvoldoende kennis zou hebben met betrekking tot zijn professionele bezigheden in zijn land van herkomst. Hij beweert dat er van hem niet kan worden verwacht dat hij alle gestelde vragen kan beantwoorden, aangezien verschillende vragen tijdens het gehoor uitermate gedetailleerd zijn en ver terug gaan in de tijd. Volgens verzoeker houdt het Commissariaat-generaal geen rekening met wat hij wel weet. Verzoeker heeft ook foto's voorgelegd, waardoor zijn betrokkenheid bij diverse projecten wordt aangetoond. Tenslotte stelt hij dat het niet meedelen van bepaalde details te wijten is aan stress voor het gehoor, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong.

In een derde onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoeker onvoldoende informatie zou hebben aangedragen ter ondersteuning van zijn relaas. Hij stelt dat het feit dat hij niet kon antwoorden op details, op zich niet betekent dat het asielaanvraag als ongeloofwaardig dient beschouwd te worden. Hij meent dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Het niet up-to-date zijn van de documenten is volgens hem geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het volgens hem mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend. Het asielaanvraag is in zijn totaliteit coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielaanvraag geloofwaardig is en blijft. Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit zijn asielaanvraag dat verzoekers problemen hun oorsprong vinden in zijn professionele werkzaamheden als "community mobilizer", waardoor hij uitdrukkelijk wordt geïdentificeerd door de Taliban. Aangezien de Taliban in de regio nog steeds over een sterke aanwezigheid beschikken, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij verklaart dat hij afkomstig is uit Rohdad te Afghanistan en dat hij bij de indiening van zijn aanvraag uitdrukkelijk verklaard heeft dat zijn leven in gevaar is. Verzoeker zet enkele theoretische beschouwingen rond het subsidiaire beschermingsstatuut uiteen. Hij stelt dat recente rechtspraak van de Raad benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van het land en dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen opdat er sprake zou zijn van de subsidiaire bescherming. Hij meent dat er voortdurende mensenrechtenschendingen zijn in Rohdad en daarbuiten en dat uitwijken naar een andere regio geen optie is, aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Dit is een algemeen bekend gegeven. Ter illustratie verwijst hij naar een rapport van Amnesty International waarin de actuele situatie in Afghanistan beschreven wordt.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij stelt dat hij, door de afwijzing van de asielaanvraag, *de facto* wordt gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Afghanistan. Voortdurende mensenrechtenschendingen zijn in Rohdad alsook daarbuiten de realiteit en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten met de Taliban.

In een vierde middel voert verzoeker de gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht aan, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker verwijst tevens naar de materiële motiveringsplicht. Hij zet deze beginselen uiteen en meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, aangezien ze feitelijk onjuist zijn en falen naar recht. De bestreden beslissing werd volgens hem niet voldoende zorgvuldig voorbereid.

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Zo werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn tewerkstelling als "community mobilizer" bij de firma AZAL. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelde de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van Kabul, waar er actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker met als functie 'community mobilizer' binnen het bedrijf AZAL een gebrekkige kennis tentoonspreidt van dit bedrijf en haar projecten. Verzoeker kende wel de namen van twee personen die werkzaam waren in Kabul, maar kende geen enkele andere persoon werkzaam in het hoofdkantoor bij naam (AD, stuk 4, p. 16). Vervolgens bleek verzoeker niet zeker te weten of AZAL al dan niet vestigingen had in andere provincies. Verzoeker beweerde eerst van wel, dan van niet, om vervolgens te stellen dat ze toch afdelingen in andere provincies hebben, terwijl hij niet weet in welke provincies deze afdelingen zich bevinden (AD, stuk 4, p. 10, 17).

Daarnaast spreekt verzoeker, hoewel hij weet dat AZAL een private firma is, vrijwel regelmatig over AZAL in termen van 'ngo' (AD, stuk 4, p. 4, 5, 6, 7). Wanneer verzoeker naar een concreet voorbeeld gevraagd werd van één van de projecten van AZAL in Laghman, was hij hier niet van op de hoogte (AD, stuk 4, p. 17), niettegenstaande dit gebied volgens het contract dat hij voorlegt tot zijn werkgebied (Eastern Afghanistan) behoorde (zie kaart in stuk 13, Landeninformatie, SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 15).

Verzoeker kon voorts geen enkele andere persoon bij naam noemen die tevens 'community mobilizer' was voor AZAL (AD, stuk 4, p. 13) en kende geen enkele andere persoon die een soortgelijke functie uitoefende in Nangarhar (AD, stuk 4, p. 15). Verzoeker kon tevens niet preciseren met welke andere constructiebedrijven AZAL had samengewerkt terwijl hij foto's voorlegt die aantonen dat hij naar de inwijdingsceremonie van een park in Kabul ging, waaraan AZAL en nog een ander constructiebedrijf hadden gewerkt (AD, stuk 4, p. 15). Verzoeker kon enkel verklaren dat AZAL betrokken was bij de constructie van dat park (AD, stuk 4, p. 15). Verzoeker bleef bovendien dermate op de vlakte bij vragen over zijn persoonlijke werkzaamheden, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker kon geen concrete informatie geven toen er naar de werkzaamheden van AZAL werd gepeild nadat hij bij zijn eerste project het voorbereidingswerk had gedaan. Verzoeker beperkte zich met de stelling dat ze het hele constructiewerk deden (AD, stuk 4, p.15). Verzoeker wist evenmin welke organisatie dit specifieke project en het project in Rohdat had gefinancierd (AD, stuk 4, p. 11, 12, 16).

2.4. De argumenten die verzoeker aanvoert om zijn gebrekkige kennis te verschonen met name het feit dat de vragen gedetailleerd waren en ver terug gaan in de tijd, er een ingebakken wantrouwen is ten aanzien van de overheid en opgelopen trauma's in het land van oorsprong, zijn niet bij machte om bovenstaande vaststellingen te verklaren. Van een persoon die gedurende twee jaar werkzaam is bij een bedrijf met als taak het geven van uitleg over projecten aan de bevolking en onderhandelen, kan immers worden verwacht dat hij uitgebreid op de hoogte is van de overige werknemers van het bedrijf, van haar projecten die tot zijn werkgebied behoren, van vestigingen in andere provincies en met wie de firma samenwerkte. De gestelde vragen hebben dan ook geenszins betrekking op detailpunten maar op kernaspecten van het asielrelaas. Van iemand die zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van een voorgehouden vrees voor vervolging op basis van werkzaamheden bij een bepaalde firma, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zijn activiteiten voor deze firma aannemelijk maakt en hieromtrent coherente en overtuigende verklaringen aflegt. Verzoeker legt niet uit in welke mate er in zijn hoofde sprake zou zijn van een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid, noch welke traumatische gebeurtenissen hij heeft meegemaakt of minstens op welke manier dit hem zou verhinderen om duidelijke, concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent zijn professionele activiteiten in zijn land van herkomst. Dit zijn overigens louter beweringen, die geenszins worden gestaafd. Ook stress biedt geen afdoende verklaring voor een dergelijk frappant gebrek aan kennis van de vermeende eigen werkgever. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor. Op basis van verzoekers gebrekkige kennis in verband met zijn werkgever, de firma AZAL kan er geen geloof worden gehecht aan zijn professionele activiteiten voor deze firma en bijgevolg evenmin aan de problemen die verzoeker tengevolge hiervan zou kennen met de Taliban.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, *quod non*. Zoals hoger werd vastgesteld heeft verzoeker een dermate fundamenteel gebrek aan kennis van de firma AZAL, zodat zijn tewerkstelling aldaar niet geloofwaardig is. De door verzoeker neergelegde arbeidscontracten en badges inzake de firma AZAL ontberen dan ook enige bewijswaarde. Verzoekers taskara zou een aanwijzing kunnen bieden voor zijn identiteit, doch deze staat niet ter discussie. Verzoekers stelling dat het niet up-to-date zijn van de documenten geen valabel argument is om de asielaanvraag te verwerpen, vindt geen grondslag in de bestreden beslissing. Zijn argument dat het zelfs zonder documenten mogelijk moet zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend, kan niet worden gevolgd, aangezien er reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers professionele werkzaamheden.

Hoewel volgens verzoeker de neergelegde foto's zijn betrokkenheid bij diverse projecten aantonen, dient te worden opgemerkt dat deze foto's enkel verzoekers aanwezigheid aantonen op een bepaald ogenblik, doch zijn werkzaamheden voor het bedrijf AZAL niet bevestigen (stuk 12, Documenten, foto's).

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13, Landeninformatie, SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Kabul is op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Voormelde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal van betrouwbare bronnen als Pajhwook en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd (stuk 13, Landeninformatie, SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 4, 5).

Het aangehaalde rapport van Amnesty International is niet van aard om deze gedetailleerde analyses te ondergraven. Het rapport gaat niet specifiek in op de situatie in Kabul, in tegenstelling tot de SRB, die met behulp van verscheidene bronnen, de specifieke toestand in Kabul analyseert. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF